

ΜΙΑ ΠΡΩΪ ΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Όμιλούν οί κ.κ. Λεκατσάς, Λάζ. Κριεζής και Ξενοφ. Λαμπρόπουλος)

Στο σημερινό τεύχος του «Μπουκέτου» έχουν τον λόγο τρεις από τους κυριώτερους εκπροσώπους τουπραεζιτικού, του χρηματιστικού και του έμπορικου κόσμου της πρωτεύουσας. Άρχισαν επί της ερωτήσεώς μας πώς έκέρδιζαν τα πρώτα τους χρήματα ο γενικός διευθυντής της 'Ιονικής Τραπεζής κ. Λεκατσάς, ο πρόεδρος της διευθύνσεως επίτροπής και βουλευτής κ. Λάζαρος Κριεζής και ο μεγαλύτερος κ. Ξενοφών Λαμπρόπουλος.

Ο τραπεζίτης κ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ μας δέχεται με πολλήν ευγένεια, αλλά έννοει να είνε ολιγόλογος. Άκολουθεί το δόγμα ο «Χρόνος είνε χρήμα» και, παρά την καλωσύνη του, δεν είνε διατεθειμένος να αφιερώσει περισσότερο από λίγα λεπτά της ώρας διά την έρευνα μας.

—Το στάδιό μου, μάς λέει, το άρχισα ως αξιωματικός του οικονομικού κλάδου του βασιλικού ναυτικού. Από τήν θεία μου αυτή έκέρδιζα τα πρώτα χρήματα. Από το ναυτικό έφυγα για να εισέλθω σέ άλλη δημοσία πηρεσία, το Γενικό Λογιστήριο, όπουθεν απέχώρησα με τήν θέσει του γενικού διευθυντού για ν' αναλάβω τήν γενικήν διευθύνσην της 'Ιονικής Τραπεζής.

Αυτά μας είνε για το στάδιό του ο κ. Λεκατσάς. Γεγονός πάντως είνε ότι σήμερα θεωρείται από τους πιο σημαντικούς «Ελληνας τραπεζίτας» και είνε ή ψυχή της 'Ιονικής Τραπεζής, ή οποία εργάζεται με ελληνικά και αγγλικά κεφάλαια και έχει μεγάλη ιστορία και δράση, ίδρυθείσα, κατά τήν εποχή τής κατοχής του 'Ιοιού από τήν Άγγλία.

Ο κ. ΛΑΖΑΡΟΣ ΚΡΙΕΖΗΣ, που τόν είδαμε στο γραφείο του, στο νέο χρηματιστήριο... παρεγγήχθη τόν σκοπό τής επισκέψεώς μας. Νομισε ότι είχαμε διάθεσι να τόν ελέγξουμε — εφαρμόζοντας τήν πρότασι του κ. Μοσχολάκα περί του «Πόθεν έσχες!»

—Πώς έκέρδιζα τα χρήματα; μάς είνε. Διά τής εργασίας και μόνον διά τής εργασίας. Ο κόσμος φαντάζεται ότι έχω κάμποσα έκτακτομυρια, αλλά σάς θεσβαίω ότι κάνε λάθος. Όμοιογώω ότι κερδίζω πολλά από το έπάγγελμά μου, αλλά εξοδεύω περισσότερο. Στην πολιτική και σ' άλλους κοινοφελείς σκοπούς έχω διαθέσει και διαθέτω, ότι κερδίζω.

Έξηγήσαμε στόν κ. Κριεζή ότι δεν είχαμε καμμίαν αρμοδιότητα ανακριτού και έλεγκτού και ότι ακόμη περισσότερο δεν έσκεφθήκαμε ν' άρνηθοίμε ότι μόνον με τήν προσωπική εργασία του κέρδιζε τα χρήματά του. Η έξηγησις μας διέλυσε τήν παρανόησι και ο κ. Κριεζής εδέχθηκε να μάς μιλήσει, για το πώς έκέρδιζε τα πρώτα χρήματα.

—Μετά τήν άποπράττωσι τών γυμνασιακών μου σπουδών μάς είνε, έφυγα σέ ηλικία 15 ετών για τήν Ρωσία, όπου είχα τόν μεγαλύτερο άδελφό μου. Ήταν ένκατεστημένος στήν Άζοφική θάλασσα. Έμεινα στή Ρωσία 2 1/2 χρόνια και τά διέθεσα για να συνεχίσω τήν σπουδές μου και όχι για να εργασθώ. Γύρισα κατόπιν στήν Έλλάδα και έμεινα μαζί με τούς γονείς μου στόν Πειραιά. Στην ηλικία που είχα, σκέφθηκα ότι δεν ήτο καθόλου πρόωρο ν' άρχισω να εργάζομαι. Πράγματι δεν δυσκολεύθηκα

το ξενάντισμα. Διευθύνθηκε βιαστικά τρέξ το πλήθος τών μαθητών που τήν καλούσαν... Ήταν απαισιόμονη τόσο από τήν ανέλιπτη εντύπια της ώστε δεν είδε ένα αιώκωνητο που τραβήσσει κατ' είνεσαν είνε πάντο...
Όταν ο σκωφό χτύπησε το κλάσπον ήταν πειύ πολύ άργά...
Η δεσποινίς Σελεζιά είνε άναταρτή από το λαχανασμένο τέρμα...
Κι' έμεινε στόν τόπο χωρίς να ιστορήσει, είνεσισμένη, πιστεύοιται: στή φτωχή της παρσάθησι...
Τά παιδιά, σάν σπουριότα τρομαγμένα είναν σιγαστρούθη γύρω της και τήν καύταξαν με άπάννοια.
Έκείνη τούς χαμογελοΐσε με τά μάτια κλειστά, γιατί, πηριονοντας στόν άλλο κόσμο, είνε πάρε για πάντα μαζί της τήν εικόνα τών παιδιών της που τής άνογαν τά χέρια και τήν καλούσαν... τήν καλούσαν...
YVONNE FOURDRAIN—DENUTTE

να έρω έργασία. Ύπήρχε τότε στόν Πειραιά ένα μεγάλο ρωσικό πρακτορείο. Άπευθύνθηκα εκεί και με προσέλαβαν άμέσως, γιατί κατά τήν διάρκεια τής παραμονής μου στήν Ρωσία είχα μάθει στήν εντέλεια τά ρωσικά. Πιός ήταν ο πρώτος μισθός, που πήρα, δεν ένθυμοΐμαι καλά, πάντως όμως ήταν πολύ ίκανοποιητικός για τήν εποχή εκείνη και για τήν ηλικία μου. Έτσι άρχισα το στάδιό μου χωρίς παραμύθια και χωρίς βιαστικές καυχησιολογίες. Όταν έφυγα από το Πρακτορείο επεδόθη στή χρηματιστήριον. Ότι απέκτησα το όφελω άποκλειστικώς στήν εργασία μου. Έκέρδιζα πολλά, σάς έπαναλαμβάνω, αλλά έώδεμα και πολλά. Πλούσιος δεν είμαι και άδικα ο κόσμος νομίζει ότι είμαι έκτακτομυριοδύτης. Τά φαινόμενα άπατούν...

Ο κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ είνε ο πρεσβύτερος άδελφός τών Λαμπροπούλων. Άρχηγός τής έμπορικής δυναστείας που έχει όχι έναν αλλά έξη διαδόχους. Οι έπτά άδελφοί Λαμπρόπουλοι έχουν σήμερα τά μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα. Τέσσερα μεγάλα καταστήματα για όλα τά είδη επενδύσεως και υποθήσεως, μ' ότι θέλει ή καρδιά σου, έφθον σου το επίτρεπει και το πορτοφόλι σου. Και εργοστάσιο άκόμη. Η θελκτικές εκπροσώποι του όραίου φύλου μπαينوβγαίνουν στά καταστήματα τών κ. κ. Λαμπροπούλων και κάνουν τά φωνά τους. Οι άνδρες προμηθεύονται επίσης από τά καταστήματα αυτά ό,τι τούς χρειάζεται. Όστόσο όμως πόσοι ξεύρουν πώς άρχισε το στάδιό της ή έμπορική δυναστεία τών κ. κ. Λαμπροπούλων; Έλάττωσι φανταζόμαστε. Σκεφθήκαμε λοιπόν, ότι έπρεπε να δώσουμε αυτήν τήν ευχαρίστησι στούς αναγνώστας του «Μπουκέτου». Πρόκειται άλλωστε για μία πρωτότυπη και άληθινά καταπληκτική σταδιοδρομία — τσπη δρεξι για όλα και τσπη έπιμονή σ' ένα καθωρισμένο σκοπό δύσκολα άπαταινάνται.

Όταν έξηγήσαμε στόν κ. Λαμπρόπουλο για τσπιο σκοπό θέλαμε να τόν ενοχλήσομε μάς υποδέχθηκε με ένα καθηγηματικό όχι. Αποφεύγει, μάς έπρε τά δηλώσει και τόν θρυσό στόν τύπο. Στο τέλος όμως δέχθηκε να μιλήσει χάριν του «Μπουκέτου».

— Η οικογένεια μου, μάς είνε, κατάγεται από τήν Κοντοβάζινα τής Γορτυνίας. Από το χωριό μου έφυγα σέ μικρή ηλικία και πήγα στόν Πύργο τής Ηλείας. Εκεί έδουλεγα ως έμποροπάλληλος μέχρι σά 1901. Έφυγα κατόπιν από τόν Πύργο για να έλθω να δουλέω στήν Άθήνα. Έκάλεσα μάλιστα και τά άλλα μου άδελφία να με βοηθήσουν. Ήρθα στήν Άθήνα για να δημιουργήσω δική μου δουλειά, αλλά δυστυχώς έλειπαν τά κεφάλαια για να ανοίξω δικό μου κατάστημα. Διέθετα μόνο έλαχιστες οικονομίες από τούς μικρούς μισθούς μου. Σκεφθήκα τότε ότι καλύτερο θα ήταν να μην άνοιξω με χρέη, να μη μεγαλοπαστώ. Αυτό και έκανα και σ' αυτό όφελω τήν έπιτυχία μου. Άγόρασα ένα καρροτσάκι και γύριζα στίς συνοικίες πουλώντας ψιλικά και διάφορα άλλα είδη. Το μικροέμπορι πηγάνε καλά, γιατί τόσο εγώ όσο και τά άδελφία μου είμαστε άνθρωποι τής δουλειάς. Ότι εκερδιζομε δεν το σπαταλούσαμε. Κάθε ήμερα είχαμε και ένα άποθεμα από τά κέρδη. Με τόν τρόπο αυτό κατωρθώσαμε, μέσα σέ πέντε χρόνια, να δημιουργήσομε ένα σημαντικό ποσό. Τότε και μόνον τότε άποφασίσαμε ν' άφισπομε το καρροτσάκι και ν' ανοίξομε το πρώτο μαγαζί στήν όδον Αίολου. Αυτή είνε ή άρχη του σταδίου μας και θεωρούμε όλο τίτλο μεγάλης τιμής ότι στά πρώτα θήματα μας άρχισαμε ως πλανόδιο μικροέμπορι με το καρροτσάκι. Άγαπούσαμε και αγαπομε τήν δουλειά και σ' αυτήν όφειλομε, ότι έχομε και δεν έχομε. Σήμερα, έκτός από τά έμπορικά καταστήματα έχομε και το εργοστάσιο μας που φτιάνει, ότι θέλετε στά καταστήματά μας. Δουλοΐμον στό εργοστάσιό μας αυτό 450 εργάτες. Το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή προσφέρομε σέ τόσες οικογένειες ψωμί το θεωρούμε ως τήν μεγαλύτερη ίκανοποίησι μας. Τρώει τόσο άνθρωποι ψωμί χάριν στό πολύπο βαμματούργό μικρό μας καρροτσάκι! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέαι άπάντησεις

